

vocal tract, respiratory diversity combined with all kinds of attack sound, complete detection timbre wealth that softens hard, "metal" overtones. So the problem of stylistic correctness perform Baroque music can be solved by understanding the peculiar ways to perform each type of music.

In summary, it is concluded that the particular interpretation of ancient European music future singers from China can be solved with modern musicology and pedagogy in vocal art through the solution of technological problems and scientific understanding of ancient and modern styles of music in vocal arts.

Key words: interpretation, ancient European music, baroque music, music culture, vocal culture, future singers, students of China, the problem of stylistic correctness perform music.

Стаття надійшла до редакції 16.02.2013 р.

Прийнято до друку 31.05.2013 р.

Рецензент: к. п. н., доцент Сбітнева Л. М.

УДК 37.016:784.2

О. Д. Чурікова-Кушнір, Л. І. Паньків

ФОРМУВАННЯ ВОКАЛЬНО-ХОРОВОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ

Особлива роль у державотворчих процесах, що відбуваються в Україні в ХХІ столітті, належить системі мистецької освіти як специфічної освітньої галузі. У реалізації завдань мистецької освіти пріоритетна роль належить учителю музики, який передусім поєднує в собі риси педагога і психолога, філософа і музиканта, мистецтвознавця, культуролога і естета. Він покликаний наповнити життєдіяльність школярів образами музики та інших видів мистецтва, їх красою, формувати погляди на різні явища природи, свідомість та самосвідомість, забезпечувати духовне становлення особистості.

Концепція мистецької освіти України наголошує на розмаїтості засобів і форм організації навчально-виховного процесу на засадах диференціації та інтеграції, орієнтації на інтегральні курси, компетентнісного підходу до структурування знань як способу цілісного розуміння та пізнання світу.

Функціонування системи мистецької освіти пов'язано передовсім із діяльністю мистецьких навчальних закладів. Саме через них як таких, що успадкували глибинні культурно-просвітницькі традиції, реалізуються актуальні завдання збереження духовного багатства нації, формується естетична культура особистості, нації загалом. На сучасному етапі розвитку українського суспільства значно

зростають вимоги до особистості педагога.

Мета статті – визначити складові формування вокально-хорової культури майбутнього вчителя музики у контексті професійного та особистісного становлення.

У сучасній педагогічній системі значно розширилися функції вчителя, що вимагає від педагога високої мобільності, здатності до адаптації до нових умов і запитів суспільства, творчого підходу до виконання своїх професійних обов'язків, високого рівня знань, умінь і навичок, інтегративного мислення. Особливо цінним у структурі особистості педагога стає рівень професійної культури, яка тісно пов'язана із особистісною, загальною культурою фахівця і є своєрідним стрижнем у роботі вчителя. Для вчителя музики, як фахівця в галузі педагогіки та мистецтва, сформованість професійної культури є надзвичайно важливим фактором його успішної професійної діяльності.

Проблема професійної педагогічної культури знайшла відображення у низці праць, серед яких філософські дослідження (Л. Буєва, П. Гуревич, Є. Ільєнков, Є. Маркарян та ін); педагогічні (Н. Кузьміна, В. Сластьонин, М. Тарасевич та ін); психологічні (Б. Ананьєв, К. Виготський, О. Леонт'єв, В. Петровський, С. Рубінштейн, Б. Теплов та ін). Дослідниками були вивчені окремі сторони педагогічної культури: духовна (Н. Щуркова, Б. Вульф та ін); гуманітарна (В. Сластьонин, В. Шиянов та ін); методологічну (Є. Абдулін, В. Сластьонин, В. Краєвський та ін); комунікативна (В. Кан-Калик); етична (О. Сіляєва, І. Чернокозов та ін).

Всі ці дослідження об'єднує те, що в них професійна педагогічна культура виступає як важлива частина загальної культури особистості, що проявляється в педагогічній діяльності. Професійно-педагогічна культура, як зазначає І. Ісаєв, виступає частиною педагогічної культури як суспільного явища, вона обмежена за своїм обсягом, ніж педагогічна культура.

Особливий інтерес становлять дослідження Т. Ткаченко, що спрямовані на вивчення професійно-педагогічної культури майбутнього вчителя музики, та І. Шевченко, що присвячене формуванню професійної культури майбутнього вчителя музики в позанавчальній діяльності.

Особистість вчителя завжди була серед найважливіших тем досліджень науковців і роздумів видатних педагогів, які шукали і намагались змалювати ідеальний портрет педагога. Широкий спектр аспектів професійної діяльності, професійної підготовки, а також підходів до висвітлення проблеми формування особистості вчителя музики містять роботи таких науковців як О. Абдуліна, Е. Абдулін, О. Апраксіна, Б. Асаф'єв, Л. Арчажнікова, Н. Ветлугіна, О. Олексюк, В. Орлов, Г. Падалка, О. Ростовський, О. Рудницька, Я. Радзицька, Л. Хлебнікова, В. Шульгіна та ін.

У світлі поширення культурологічного підходу в освітньо-виховному середовищі, все більшу увагу науковців у сфері музичної

педагогіки повертає поняття „професійна культура вчителя музики”. Представники культурологічного підходу в мистецькій освіті (О. Рудницька, Л. Рапацька та ін.) наголошують на глибинному зв'язку культури і освіти, культуровідповідності мистецької освіти, що полягає в „...опануванні суб'єктами навчально-виховного процесу знаннями на рівні сучасних досягнень культури; розумінні її ролі у життєдіяльності суспільства і кожної людини; реалізації педагогічного впливу, спрямованого на прилучення до скарбниці світових і національних художніх цінностей з метою духовного розвитку особистості; формуванні творчих здібностей, світоглядної позиції, здатності до морально-естетичного самовдосконалення” [6, с. 55], а також на тому, що завданням освіти, як загальної, так і професійної, є залучення людини до культурних цінностей. На думку О. Рудницької, культура розвивається в результаті освітніх процесів і при зміні поколінь зберігається як самовідтворювальна система певних норм і зразків життя суспільства [6]. Отже, саме освітнє середовище може і повинно забезпечити умови, що сприяють формуванню професійної культури майбутніх вчителів музики.

Сучасний погляд на професійну культуру вчителя музики висвітлено в дослідженні І. Шевченко, в якому це поняття розуміється як складна інтегративна якість особистості вчителя, яка поєднує потреби, можливості та професійний досвід, спрямовує професійно-педагогічну діяльність і забезпечує творче застосування означених компонентів у практичній педагогічній діяльності [7, с. 9]. Якщо розглядати професійну культуру вчителя музики як особистісне утворення, слід звернутись до зауваження О. Рудницької щодо того, що особистісна культура не є сукупністю знань, вмінь, навичок, особистісних якостей, здібностей людини, а виступає узагальненою ознакою змістового наповнення життєдіяльності суб'єкта, стилю та способу його життя [3, с. 49].

Складовою частиною професійної культури майбутнього вчителя музики виступає музична культура, у структурі якої значне місце належить вокально-хоровій культурі. Окремі аспекти проблеми формування вокально-хорової культури особистості були предметом досліджень, присвячених особливостям розвитку музичних здібностей школярів (Л. Дмитрієва, Н. Лабунець, І. Таран, Н. Гродненська, Г. Падалка та ін.); формуванню творчих здібностей у процесі музично-ігрової діяльності (Н. Ветлугіна, А. Борисова, О. Хижна, М. Алейніков та ін.); вихованню емоційної культури засобами вокально-хорової музики (Л. Сбітнєва); впливу естетичного виховання на розвиток творчої активності молодших школярів (Д. Джола, А. Щербо, Н. Гурець, О. Зак та ін.).

Треба зазначити, що поряд з категорією „музична культура вчителя музики” існують у близькій взаємодії поняття педагогічного професіоналізму, вокальної майстерності, вокально-хорової творчості та професійної компетентності вчителя музики. Усі ці терміни в тій чи іншій мірі виражають якісний рівень та досконалість педагогічної праці

вчителя музики. У той же час термін „вокально-хорова культура” характеризується творчим рівнем діяльності педагога, здатністю вчителя до творчого перетворення світу, готовністю до подальшого розвитку, креативним мисленням.

Останнім часом вокально-хорова культура вчителя розглядається в контексті трьох основних підходів до цього поняття: діяльнісного (культура як передумова, мета, спосіб, інструмент педагогічної праці), особистісного (культура як концентроване вираження особистості педагога), аксіологічного (культура як система цінностей-регуляторів педагогічної праці).

Вагомий внесок у розв’язання проблеми професійності викладачів диригентсько-хорових дисциплін зробили викладачі – Е. Абдуллін, В. Волкова, Н. Гузій, Л. Коваль, М. Михаськова, В. Орлов, Г. Падалко, О. Рудницька; підготовки вчителя музики – Т. Строган, О. Щелокова; теорії та методики музичного виховання – О. Болгарський, С. Горбенко, А. Маліновська, І. Назаренко, О. Ростовський та інші.

На сьогодні теоретичні проблеми формування вокально-хорової культури особистості у педагогічній діяльності розглянуті як загальні властивості та здібності особистості у роботах Є. Алмазова, Л. Абелян, А. Зиміної, Г. Перештейльнас, В. Соколова, В. Попова, Т. Овчинникової та ін.

Вокально-хорова культура виступає якісною характеристикою духовності особистості та проявляється через *сукупність специфічних та загальних компонентів*. До *специфічних компонентів* ми відносимо: інтонацію, інтонування, музичний слух, вокальне інтонування. До *загальних* – інтелектуальний, потребнісно-мотиваційний, емоційний, діяльнісний, творчий.

Поняття *інтонація* як специфічний компонент вокально-хорової культури трактувався дослідниками з різних точок зору.

У музикознавстві „інтонація” в широкому розумінні визначається як „реальне звукове втілення музичного твору, що характеризується сукупністю різноманітних звукових засобів та їх співвідношенням у рамках синтаксичного масштабного рівня” [4, с. 267]. А. Ю. Кремльов підкреслював, що інтонація це основа музики і найбільш специфічний її чинник і досягає свого розквіту за допомогою логіки музичного мислення, розвиваючись у музичні форми. Інтонація стає музикою тільки через логіку та через становлення музичного образу [3]. Так, вищезазвані автори зазначають, що інтонація завжди виступає у тій чи іншій взаємодії, складаючи своєрідний комплекс можливостей людини.

Даючи визначення поняття „інтонація”, ми йдемо за принципом руху від загального до окремого, розглядаючи його як найбільш містке поняття, а *інтонування* як складову частину інтонації. У довідковій літературі інтонування визначається як усвідомлене відтворення музичного звуку голосом або на інструменті.

Так, великий інтерес до музичного інтонування виявляли Б. Асаф'єв, Б. Яворський, Л. Мазель, В. Медушевський та ін. Б. Асаф'єв визначав, що точність інтонування – це закон інтонації як висловлювання думки та почуттів. При всій важливості навичок інтонування, що мимовільно складаються у повсякденній діяльності дітей, провідна роль у їх формуванні та розвитку належить вокально-хоровим заняттям, які визначають головне завдання – виховання музичного слуху та співацького голосу.

Музичний слух являє собою домінуючий компонент усієї системи музичних здібностей людини та складає фундамент вокально-хорової культури. Музичний слух є головним регулятором і коректором вокального інтонування, і саме йому насамперед необхідно приділити увагу під час формування вокально-хорової культури. Проблема виховання та розвитку музичного слуху є наріжною у вихованні вокально-хорової культури, тому що людина, яка має тонкий слух, може належним чином оцінити красу та глибину ідейно-образного змісту музичного твору. Недостатній розвиток музичного слуху ускладнює керування співацьким голосом, а недовершеність інтонування негативно впливає на сприйняття музики. Саме музичний слух являє собою складне явище, побудоване на взаємодії слухових, м'язових, вібраційних та інших видів чуттєвості. Ступінь розвитку музичного слуху переважно визначає успіх вокально-хорової роботи в колективі, яка безпосередньо відбивається на інших компонентах хорової звучності. Важливим напрямком, на наш погляд, у розвитку та вдосконаленні музичного слуху є виховання у майбутнього вчителя музики критичного ставлення до свого співу і до співу товаришів. При цьому важливо, щоб спів був усвідомленим, виразним і оцінювався через слух, зір, м'язові відчуття, вібраційне почуття тощо. Якщо буде розвинений музичний слух у сполученні з вокальним, то це дасть усвідомлено-виразне інтонування, яке виражається у вокальному інтонуванні і залежить не тільки від роботи голосових складок, але й координації всього співацького апарату в процесі фонації. Отже, чим краще організовано співацький апарат, тим чистіше виконавець інтонує, а значить і чує. Гарний же слух є основою творчої роботи студента при передачі музичного образу. Наявність музичного слуху та вокального інтонування найбільш повно визначають кінцевий результат навчання, що впливає на формування вокально-хорової культури майбутніх вчителів музики.

Таким чином, ми розглянули специфічні компоненти формування вокально-хорової культури майбутніх учителів музики, але вони можуть розвиватися тільки на базі загальних компонентів (інтелектуальний, потребнісно-мотиваційний, емоційний, діяльнісний, творчий).

Інтелектуальний компонент є комплексною характеристикою музичних здібностей студента. Ми розглядаємо його прояви з позиції використання студентами знань, умінь і навичок у галузі вокально-хорової діяльності, наявності у студентів уяви, яка б сприяла створенню ними музичних образів, проявів адекватної оцінки та самооцінки у виконавчій

діяльності. Рівень інтелектуального розвитку сучасного студента в останні роки значно зріс. Це твердження є суттєвим для визначення спрямованості змісту музичних занять у процесі формування вокально-хорової культури майбутніх вчителів музики. На першому етапі навчання важливо, щоб знання переважно виступали у функції широких орієнтирів, які б сприяли залученню життєвого досвіду студентів в процесі засвоєння змісту предмета. На другому етапі – вони повинні насамперед бути основою, на якій будується пізнавальна діяльність студентів. На третьому етапі необхідно, щоб знання допомагали виробляти критерії оцінки тих явищ та закономірностей, які одержують студенти.

Такий підхід до визначення ролі знань у розумовому розвитку студентів, з одного боку, орієнтує на більші пізнавальні можливості у засвоєнні вокально-хорової культури, а з другого – застерігає від вузького розуміння цих можливостей.

Оволодіння основним теоретичним та практичним матеріалом знань, широка обізнаність в області вокально-хорового мистецтва визначає високий рівень інтелектуального розвитку студента, який є обов'язковою умовою формування в нього вокально-хорової культури. Чим більше у студента запас музичних знань і уявлень, тим наочніше проявляються інтелектуальні якості особистості.

Як підкреслюють дослідники (Д. Аспелунд, Л. Кадцин, О. Костюк, О. Лук, К. Платонов, та ін.) в основі формування особистості лежить розвиток *потребнісно-мотиваційної* сфери. У процесі життя та діяльності людини мотиваційна сфера змінюється. З виникненням нових потреб старі мотиви збагачуються; одні мотиви починають домінувати, а інші одержують другорядне значення. Так, виступаючи початково як умова та передумова діяльності, потреби поступово трансформуються в її результатах. Тому цілеспрямоване формування потреб у вокально-хоровій діяльності – одне з головних завдань розвитку особистості в процесі навчання в мистецьких заходах.

Розглядаючи взаємовідношення інтересу та потреби, ми виходимо з того, що формування інтересу не завжди починається з усвідомлення потреб. Інтерес може з'явитися стихійно та несвідомо внаслідок емоційних проявів, а вже потім усвідомлюється його значення, яке може визначатись багатьма причинами: потребами та здібностями. Якщо потреба виражена в необхідності, яка спонукає людину до здійснення певної діяльності, то інтерес проявляється у вибіркового відношенні до цієї діяльності. Так, для вокально-хорової діяльності істотним є той факт, що інтерес, який виник підсвідомо, з часом може стати сталим.

Таким чином, наявність потреби в співі є важливим показником існування інтересу до вокально-хорового мистецтва та вокально-хорової діяльності. Інтерес, який є мотивом пізнавальної діяльності у вокально-хоровій області, сприяє різнобічному формуванню особистості.

Потреба у структурі вокально-хорової культури майбутнього вчителя музики віддзеркалює найбільш суттєве в його емоційному світі, тобто виступає як мотив.

Мотиви вокально-хорової діяльності формуються на основі потреб та інтересів, що розвиваються як у ході вокально-інтонаційної підготовки, так і в самій вокально-хоровій діяльності. У процесі формування вокально-хорової культури студента мотиви набувають декілька значень: сприяють виробленню об'єктивного ставлення до власних вокально-інтонаційних умінь, допомагають поглибити інтерес до вокально-хорової діяльності, активізують творчі можливості; стимулюють розумові процеси при вирішенні навчально-виховних завдань.

Таким чином, успіх формування вокально-інтонаційної культури майбутнього вчителя музики визначається насамперед *потребно-мотиваційною* спрямованістю його особистості на вокально-хорову діяльність. Саме така спрямованість має вирішальний вплив як на якість знань та вокально-інтонаційних умінь студента, так і на потребу їх здобування.

Наступним важливим показником оцінки вокально-хорової культури є *діяльнісний компонент*, який проявляється в установках на даний вид діяльності, навичках, уміннях та способах її здійснення. Діяльнісний компонент включає навички та вміння, що подані як інструмент реалізації вокально-інтонаційних знань на рівні вокально-хорової діяльності. Діяльність буде виконана повноцінно, якщо дитина оволоділа навичками виконання окремих дій. Вокально-хоровий спів, як і будь-який вид мистецтва, тільки в тому випадку буде мати художню цінність та активну силу, якщо він буде мати комплекс вокально-інтонаційних навичок (правильне інтонування, звукоутворення, дихання, дикція, ритмічність, виразність).

Як відзначають дослідники у області педагогіки та психології (П. Блонський, О. Зак, О. Запорожець, К. Платонов, В. Сластьонін та ін.), кожна певна діяльність вимагає і певного комплексу умінь.

У комплексі умінь, необхідних для формування вокально-хорової культури, ми виділили:

• уміння, спрямовані на творче сприйняття вокально-хорових творів;

• уміння, необхідні для здійснення особистої вокально-інтонаційної діяльності;

• уміння, що обумовлюють вокально-технічне довершення голосової діяльності.

Формування такого комплексу навичок та умінь у студента у рамках вокально-хорової роботи є необхідною умовою формування його вокально-хорової культури.

Важливим показником оцінки вокально-хорової культури є *емоційний компонент*, котрий має специфічний характер. Складовими його змісту є емоційно-позитивні реакції студента на вокально-хорову музику.

Як показують численні психологічні та педагогічні дослідження, ефективність навчання в більшій мірі залежить від того, як студент емоційно відноситься до запропонованого виду діяльності, у конкретному випадку – вокально-хорової, які почуття викликає музичний образ твору. Емоційні переживання відкривають не тільки естетичну красу вокально-хорового мистецтва, але й вокально-технічні сторони її досягнення. За рахунок активізації емоційних переживань можна більш повно використовувати можливості голосового апарату.

Творчий компонент є також важливим показником оцінки вокально-хорової культури, він включає в себе, на наш погляд, всі вищеназвані компоненти. Вокально-хоровий спів, як фактор творчої діяльності студента, проявляється у пізнавальних процесах (увага, сприймання, пам'ять, мислення, уява), у потребнісно-мотиваційній та емоційній сферах. Для творчої діяльності необхідні основні музичні здібності. У якості основних рис музичних здібностей виділяються: здібність переживати, розрізняти, уявляти та виражати ладовисотні співвідношення. При цьому комплекс музичних здібностей виявляється по-різному в різноманітних видах музичної діяльності. Так, у вокально-хоровій діяльності велике значення мають наявність слуху, голосу, відчуття ритму, а їх розвиток неможливий без таких компонентів як виразність, щирість, індивідуальність у способах втілення своїх емоційних переживань у музичні образи.

Таким чином, на підставі теоретичного аналізу ми розробили теоретичну модель вокально-хорової культури та визначили змістову сутність, яка базується на тому, що вокально-хорова культура як органічна та суттєва частина музичної культури майбутнього вчителя музики представляє собою цілісне структурне утворення специфічних компонентів (інтонація, інтонування, музичний слух, вокальне інтонування) та загальних компонентів (інтелектуальний, потребнісно-мотиваційний, емоційний, діяльнісний, творчий), що вироблені у творчій роботі й можуть розвиватися у процесі роботи над музичним образом, реалізовуватися у вокально-хоровій діяльності за допомогою відповідних знань, умінь та навичок.

Список використаної літератури

- 1. Асафьев Б. В.** Музыкальная форма как процесс. Кн. 1. – 2-е изд. – Л. : Музыка, 1971. – 376 с.
- 2. Гузій Н. В.** Педагогічний професіоналізм: історико-методологічні та теоретичні аспекти : монографія / Н. В. Гузій. – К. : НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2004. – 243 с.
- 3. Интонация и музыкальный образ / под общ. ред. Б. М. Ярустовского.** – М. : Музыка, 1965. – 354 с.
- 4. Назайкинский Е. В.** Звуковой мир музыки / Е. В. Назайкинский. – М. : Музыка, 1988. – 254 с.
- 5. Романовский Н. В.** Хоровой словарь / Н. В. Романовский. – Л. : Музыка, 1980. – 144 с.
- 6. Рудницька О. П.** Педагогіка : загальна і мистецька: навч. посібник / О. П. Рудницька. – Т. : Навчальна книга – Богдан, 2005. – 360 с.
- 7. Шевченко І. Л.** Формування професійної культури

майбутнього вчителя музики в позанавчальній діяльності : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04 / Інга Леонідівна Шевченко. – К., 2008. – 21 с.
7. Юцевич Ю. Словарь музыкальных терминов / Ю .Е. Юцевич. – К. : Музична Україна, 1988. – 264 с.

Чурикова-Кушнір О. Д., Паньків Л. І. Формування вокально-хорової культури майбутнього вчителя музики

У статті розглядається важливий фактор успішної професійної діяльності майбутнього вчителя музики – сформованість професійної культури. Професійна педагогічна культура виступає як важлива частина загальної культури особистості, що проявляється в педагогічній діяльності. Складовою частиною професійної культури майбутнього вчителя музики виступає музична культура, у структурі якої значне місце належить вокально-хоровій культурі. Визначені складові формування вокально-хорової культури майбутнього вчителя музики у контексті професійного та особистісного становлення. Вокально-хорова культура виступає якісною характеристикою духовності особистості та проявляється через сукупність специфічних та загальних компонентів.

Ключові слова: професійної культури, професійна діяльність, музична культура, вокально-хорова культура.

Чурикова-Кушнір О. Д., Паньків Л. І. Формирование вокально-хоровой культуры будущего учителя музыки

В статье рассматривается важный фактор успешной профессиональной деятельности будущего учителя музыки – сформированность профессиональной культуры. Профессиональная педагогическая культура выступает как важная часть общей культуры личности, которая проявляется в педагогической деятельности. Составной частью профессиональной культуры будущего учителя музыки выступает музыкальная культура, в структуре которой значительное место принадлежит вокально-хоровой культуре. Определены составляющие формирования вокально-хоровой культуры будущего учителя музыки в контексте профессионального и личностного становления. Вокально-хорова культура выступает качественной характеристикой духовности личности и проявляется через совокупность специфических и общих компонентов.

Ключевые слова: профессиональная культура, профессиональная деятельность, музыкальная культура, вокально-хорова культура.

Churikova-Kushnir O. D., Pan'kiv L. I. Formation of Vocal-Choral Culture of the Future Teachers of Music

The article discusses the important factor of successful professional activity of the future teacher of music – formedness of professional culture. Professional pedagogical culture acts as an important part of the General culture of the person, which is manifested in pedagogical activity. Part of the

professional culture of the future teachers of music acts musical culture, in structure of which the important place belongs to the vocal-choral culture. Defined components of the formation of vocal-choral culture of the future teachers of music in the context of professional and personal development. Vocal-choral culture is a qualitative characteristic of a person's spirituality is manifested by a combination of General and specific components. Vocal-choral culture is a qualitative characteristic of a person's spirituality is manifested by a combination of General and specific components. To specific components we include: the tone, intonation, ear for music, vocal intonation. In General intellectual, потребнісно-motivational, emotional, activity, creativity. We have developed a theoretical model of the vocal-choral culture and identified the substance, which is based on the fact that the vocal-choral culture as an integral and essential part of the musical culture of the future teachers of music is an integral structural formation of specific components (intonation, intoning, ear for music, vocal intonation) and common components (intelligent, потребнісно-motivational, emotional, active, creative, produced in creative work and can develop in the process of working on a musical way, implemented in the vocal-choral activities using the appropriate knowledge and skills.

Key words: professional culture, professional activities, musical culture, vocal-choral culture.

Стаття надійшла до редакції 16.02.2013 р.

Прийнято до друку 31.05.2013 р.

Рецензент: д. пед. наук, проф. Козир А. В.

УДК 372.878

В. В. Юнда

**ПРОБЛЕМА УРАХУВАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗДІБНОСТЕЙ
У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ
МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА**

Професія сучасного вчителя музичного мистецтва передбачає наявність засвоєння різнобічного змісту сфер його діяльності. Державний освітній стандарт професійної освіти ставить завдання формування різнобічної та мобільної особистості вчителя, що обумовлено специфічним змістом його професійної діяльності. Напружена творча робота вчителя музичного мистецтва потребує від нього всебічного розвитку, яке залежить від ступені його обдарованості. Успішна діяльність вчителя музики неможлива без музичних, педагогічних, організаторських та інших здібностей, які є складовими музично-педагогічної обдарованості.